

Ühe mantli sünnilugu

Olen eluaeg rahvatantsust ja -rõivaist üsna külmalt mööda käinud, kuid nüüd ehib minu riidekappi suvemantel, mille seelikuosaks Maarja-Magdaleena triiburiie.

Rahvariideainelise mantli õmblemiseks sain algtouke, nähes kooliaegse pinginaabri seljas kevadpalitut, mis ääristatud pilkupüüdva Austria rahvariidevööga. Pikk tume villane kehakate oli värskenduskuuri käigus saanud ülimalt efekitse näo, innustades mindki oma garderoobi üle vaatama sihiga leida ese, mida isikupärasemaks teha. Otsustasin, et muutmismängu üheks osaliseks peab saama detail või muster Eesti rahvarõivaste varamust. Ju olid mõtetele suunaandjaks ka asja turule tulnud ja üha suuremat populaarsust võitvad rahvuspapud.

Et ükski olemasolev kehakate ei andnud fantaasiale piisavalt tiibu, otsustasin teha midagi päris uut. Olin ju veel kümnekonna aasta eest olnud keskmisest kõvem õmbleja, kelle kontos isegi nahkesemeid. Kuid uute aegade laienenud kaubavalik oli lasknud laiskusel kasvada üle soovist masidest erineda.

Kui olin välja mõelnud, et mu suvise kerge mantli alumiseks otsaks saab triiburiie, asusin netivarustest selle ostuvõimalusi otsima. Kurtsin muret käsitööhuvilisele sõbrannale, kes kouris mu jutu peale oma põhjatust varamust välja Maarja-Magdaleena kihelkonna seelikuriide kupongi, lausudes, et mõned koiaugud on sees, aga ehk ajab asja ära. Pool muret oli gi murtud!

Edasi tuli tegumoe valik. Kujutlus-pildis nägin seelikuosa veidi krookes, aga milline peaks olema ülaosa? Leidsin Eesti rahvariiete raamatust koguni mitmeid mantleid. Otsustasin kehasse töödeldud ja kraeta jakiosaga variandi kasuks.

Abakhani poest sain poolteisetunnise tuhlamise tulemusel tumesinise jämedakoelise linase riide, mis sobis triibikuga nagu valutatult. Voodriga läks kiiremini – nähes vallutat lille- ja marjamustrilist puuvillast kangast, tundsin kohe, et just see ongi õige. Nii nagu inimene, võiks ju rõivaski olla seesmiselt ilus!

Terve laupäeva andsin õmblusmasinale ja pressrauale valu ning õhtuks oligi mantel valmis. Keerutasin peegli ees, kuid tundus, et midagi on puudu. Paneks õige vöökohta pitsid varjaks eri kangaste ühendusõmblust? Käiku läks aastate eest ämma kingitud eestiaegne lai niplispits, mida jagus ka alläärde ja varrukaotsetesse.

Viimane operatsioon oli nõöbiot-sing. Katsetasin haake, mis levinud Norra kampsunitel, kuid jäin siiski pidama tavaliste truckide juurde.

Keerutasin taas peegli ees, panin jalga Hargla triibulised rahvuspapud, kuid ei suutnud kuidagi leida sobivat kotti. Õnneks oli alles just kotijagu tumesinist linast. Rüütasin ka koti pitsidega. Nüüd tundsin, et komplekt on täiuslik!

Olin oma mõtte- ja kätetööga otsast lõpuni rahul – vist esmakordselt elus. Ka sõpradelt-tuttavatelt olen kuulnud palju kiidusõnu. Üks imestushüüe – “Oled vist vale elukutses valinud!” – kõditas eriti mu kõrvu.

SIRJE PÄRISMAA

RAIVO TASSO

Loo autor vast valminud mantlis.

Ka vooder paelub pilku.

Mantlit täiendab pitsidega kott.